

STEM

Beaver River

Een diep verlangen om de nationale hockeykampioenschappen te bereiken, hield me van de alcohol af. Althans...

Beaver River

Gene Kimbley
Montreal Lake,
Saskatchewan, Canada

Mijn moedertaal is het Cree. Momenteel ben ik directeur van de bosbouw voor de Cree-bevolking in Montreal Lake. Ik kom uit Noord-Saskatchewan, waar de winters koud zijn. Toen ik klein was, baden we vaak dat het niet te snel zou gaan sneeuwen, want als het bij rustig en droog weer vriest, dan worden de rivieren en meren prachtige schaatsgebieden. De Beaver River ontspringt in de Rocky Mountains en stroomt door Alberta en Saskatchewan naar ons gebied toe. Als die op de juiste manier dichtvroom, konden we vele kilometers ver schaatsen.

Toen ik studeerde en ik dagelijks naar de dienst in de kapel ging, leek het wel of me dat alleen maar tijd kostte. Wat me echt interesseerde, was sport, vooral hockey. Het juniorenteam waarin ik speelde, werd gesponsord door de *Chicago Blackhawks*. Ik tekende voor drie jaar bij de *Chicago Blackhawks*, maar kwam niet in het team terecht. Ik speelde show-wedstrijden te-

gen Chicago en Toronto. In die tijd zat ook Bobby Hull in een van hun juniorenteams en deed hij, net als ik, zijn best om in hun NHL-team te komen.

Lange tijd hielp mijn diepe wens om in het NHL-hockeyteam te komen, me om me verre te houden van kwalijke zaken als roken en drinken. Maar toen ik me realiseerde dat ik het toch niet zou halen, begon ik met anderen mee te gaan naar feestjes. Tegen de tijd dat ik weer thuis kwam en een baan bij de natuurbescherming kreeg, was ik aan de drank.

Omdat ik wist dat ik teveel in café's zat, besloot ik dat het tijd werd om wat vaste grond onder de voeten te krijgen en te trouwen. Mijn moeder had me altijd aangeraden om een meisje te trouwen met dezelfde kerkelijke achtergrond. Ik leerde een meisje uit Prince Albert kennen, en na het derde of vierde afspraakje vroeg ik haar naar haar achtergrond. Toen ik hoorde dat ze van dezelfde kerk was, raakte ik enthousiast.

Meteen nadat Patricia en ik getrouwd waren, deed ik mijn best om niet te veel te drinken. In de eerste zes jaar van ons huwelijk kregen we drie kinderen. Zij had het erg druk met de kinderen, en geleidelijk aan begon ik steeds vaker van huis te blijven met mijn cafévrienden. Zoals u zich kunt voorstellen, ontstonden er grote problemen. Het kwam zelfs zover dat wij het erover hadden om uit elkaar te gaan. Maar elke keer weer waren het de kinderen die ons bij elkaar hielden.

Op een keer had Patricia er gewoon genoeg van en vertrok ze. Maar tengevolge van het slechte weer en de gladde wegen was ze gedwongen om terug te komen. Onze oudste zoon begreep wat er gebeurde en begon te huilen. Toen Patricia niet in staat was hem te troosten, realiseerde zij zich wat een pijn het de kinderen zou doen als het gezin uiteen viel. Ze bad: „God, als U ons nu wilt helpen, zal ik bij Gene blijven totdat de kinderen groot zijn.” Zodra ze onze zoon gekalmeerd had, riep ze mij mee naar de slaapkamer en zei dat wat ik ook doen zou, zij het zou uithouden totdat de kinderen groot zouden zijn en dan zouden we uit elkaar gaan.

De volgende zomer had mijn vrouw een zware zenuwzinking. Haar ouders woonden ongeveer 400 km oostelijk van Prince Albert, in Shellbrook. Zij zorgden voor haar en de kinderen, terwijl ik werkte. Elk weekend reisde ik daarheen om Patricia te bezoeken, maar soms zat ze zo zwaar onder de medicijnen dat ze niet eens merkte dat ik er was.

In Shellbrook probeerden we elke zondag naar de kerk te gaan. Op een zondag werd er aangekondigd dat de vijf kerken die daar waren, samen zouden komen voor een „charismatische vernieuwing”. Ik vond het vreemd dat we met die andere kerken samen zouden komen, en bovendien, wat betekende dat „charismatisch” eigenlijk? Maar omdat ik er die week toch niet zou zijn, maakte het me ook niet zoveel uit. Toen ik vrijdags thuis kwam, vond ik tot mijn verbazing een briefje op tafel met de mededeling dat de kinderen naar de show waren en dat de „vernieuwing” in onze kerk werd gehouden, en of ik ook wilde komen.

Toen ik er om een uur of negen 's avonds aankwam, was de kerk tot mijn verbazing stampvol. Toen ik achterin de kerk mijn vrouw zocht, was ze daar niet. Normaal kon ze lawaai of grote aantallen mensen niet langer dan een paar minuten verdragen. Als we thuis meer dan twee of drie mensen op bezoek hadden, sloot ze zich op in de badkamer. Toen ik haar vond, stond ze temidden van een grote groep mensen. Toen ik naar haar toe liep, zag ik tranen over haar gezicht stromen. Het waren duidelijk tranen van vreugde. Ik ging naast haar staan en vroeg hoe het met haar was. Ze antwoordde: „Prima. Jezus heeft me genezen.” Ik dacht: „O nee, ze is gek geworden!”

Ik dacht dat ze gek geworden was!

In onze kerk gaat het er normaal erg rustig aan toe, maar hier waren mensen hardop aan het bidden en Patricia praatte zelfs tegen me! Ze vertelde dat haar moeder woensdagavond naar de „vernieuwingsbijeenkomst” was geweest en daar gevraagd had om voor haar te bidden. Haar moeder was zo enthousiast over die bijeenkomst, dat Patricia de volgende dag met haar mee was gegaan. Ze hadden voor haar gebeden, en ze was onmiddellijk van

Links: Russische Nanai-dame met Pow-Wow-dansers.

Onder: Gene en Patricia Kimbley.

haar depressie af. Ze vertelde dat ze was gestopt die medicijnen in te nemen en dat ze Jezus Christus gevraagd had als Heer en Redder in haar leven te komen.

Het was duidelijk te zien dat er iets bijzonder was gebeurd, want mijn vrouw was veranderd. De hele weg naar huis bleef ze praten over wat er gebeurd was. Toen we eindelijk om 1 uur 's morgens in bed lagen, had ze het er nog over. Ze vroeg me vergeving voor wat ze in de loop van de jaren gedaan had. Ik reageerde: „Ja, hoor.” Achteraf gezien realiseer ik me heel goed dat ik mijn vrouw vele jaren lang erg slecht heb behandeld, en het spijt me heel erg dat het zo lang geduurd heeft voor ik veranderde.

De volgende avond probeerde ik om niet mee te gaan naar die bijeenkomst. Maar de hele familie ging, en dus kon ik er niet onderuit. Die avond gaf een van de voorgangers een kort getuigenis. Ik wist dat hij al een jaar of zes predikant in die kerk was.

Hij begon te vertellen dat hij anderhalf jaar tevoren het boek *Negen uur 's morgens* had gelezen en een persoonlijke relatie met Jezus had gekregen.

Toen ik hem aankeek, merkte ik dat hij over Jezus praatte alsof Hij zijn vriend was. De hoofdspreker kwam naar voren, maar het enige waar ik nog aan kon denken, was hoe die voorganger Jezus gevraagd had in zijn leven had te komen. De hele avond lette ik op hem, en hij zag er maar steeds zo blij uit.

Het leven ging zijn gewone gang. Ik zat door de week op mijn werk en kwam de weekeinden thuis. Maar mijn vrouw was helemaal veranderd! Zelfs als ik probeerde ruzie te maken, toonde ze alleen maar dat ze me liefhad. Het werd me onmogelijk om te vechten!

Toen werd ik overgeplaatst en kon ik elke avond naar huis komen. Patricia vroeg of ik meeding naar wat ze noemde een „bijbelstudie” op woensdagavond. Eerst voelde ik me niet op mijn gemak, maar uiteindelijk bleef ik er meer dan drie jaar naar toe gaan. Na een poosje begon ik als een christen te handelen en te spreken, maar als ik van huis was, was er niets veranderd.

Een keer op zo'n woensdagavondbijeenkomst greep een man me bij mijn elleboog

en zei: „De Heer wil je vanavond zegenen.” Ik dacht: „O nee, mijn vrouw heeft me er ingeluisd. Ze heeft zeker aan iedereen verteld dat ik nog drink.” Ik voelde me niet op mijn gemak en zou liever weg willen. Omdat ik dacht dat ze me de Doop in de Heilige Geest wilden laten ontvangen, overwoog ik om in het Cree te gaan spreken, zodat ze zouden denken dat ik in tongen sprak en me met rust zouden laten. Maar net op dat moment zei de man die gevraagd had of hij met me mocht bidden: „Je kent misschien een andere taal, en je kunt ons voor de gek houden, maar God kun je niet voor de gek houden.”

Een andere man in de gebedsgroep was politieagent en werkte ook in Prince Albert. Al een hele tijd probeerde hij me mee te krijgen naar een gebedslunch. Ik zorgde er altijd voor om een smoesje te hebben, maar toen hij me op een dag belde en vroeg: „Wat ben je aan het doen?” antwoordde ik zonder er bij na te denken: „Niets.” „Goed,” zei hij. „Ik zie je bij de kerk.” Voor het eten sprak hij een lang gebed uit, en begon toen te eten. Na het eten leek het me gepast om ook te iets te bidden. Dus ik stond op en bad, vooral om indruk te maken op mijn vriend: „God, neem mijn leven en doe er mee wat U wilt.” Toen ik naar hem keek, leek hij niet erg onder de indruk. Maar pas op met wat u bidt, *want God verhoort gebeden*.

Korte tijd daarna ging ik naar een feestje bij mijn zwager thuis. Zijn schoonvader begon te vertellen over zijn vrouw, die kanker had, en hoe een paar christenen haar mee wilden nemen naar een gebedsbijeenkomst waar ze genezen zou kunnen worden, „maar dat zijn een stelletje zotten.” Ik antwoordde: „Wacht eens even, ik ga zelf naar die zotte club, en zoals u weet, is mijn vrouw genezen.” Ik begon hem over God te vertellen, maar ik was al gauw afgeleid. Ik keek naar het glas in mijn hand. Ik dronk en ik vertelde over God. Ik zei bij mezelf: „Hier klopt iets niet.” Ik realiseerde me dat mijn leven niet was

zoals het moest zijn, en zodoende ontliep ik die man de rest van de avond.

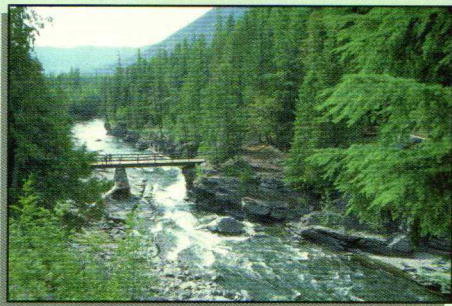
Toen ik op zakenreis was in een stadje in noord-Alberta, ging ik uit eten met onze helicopterpiloot en begon hem over Jezus te vertellen. Er gebeurde weer hetzelfde, en al gauw realiseerde ik me dat ik niet wist waar ik het over had. Ik keek weer naar mijn glas en dacht: „Man, hier klopt iets helemaal niet!”

We vlogen door een dal dat door de storm afgesloten was

De volgende ochtend werd ik gewekt en zei men tegen me: „Er wordt drie dagen storm verwacht en we moeten maken dat we hier weg komen.” Terwijl we door een dal vlogen dat door de storm afgesloten was, voelde ik het dreigende gevaar om ons heen, en ik begon te bidden. Ik lachte altijd om mensen die zeiden dat de Heer dit of dat tegen hen gezegd had. Mijn vrouw zei altijd: „God spreekt echt, maar misschien luister je niet.” Maar ineens zakte het achtergrondlawaai in de helicopter weg en hoorde ik God tot me spreken: „Ik dacht dat je me je hele leven had gegeven. Dat is dus blijkbaar niet het geval.”

Opeens realiseerde ik me in wat voor een hopeloze toestand mijn leven verkeerde en zei: „Heer, vergeef me en help me met mijn drankprobleem.” Dat was op 27 februari 1977. Mijn zucht naar alcohol verdween onmiddellijk en sinds die dag heb ik geen druppel meer aangeraakt. Ik had een hekel aan het woord „behouden”, maar nu begreep ik wat het betekende. Die ochtend wist ik dat de hemel mijn thuis zou worden. De angst voor onze gevaarlijke omstandigheden verdween en ondanks de storm leek het voor mij net of het een zonnige dag was.

Ik had een Bijbel en probeerde gewoonlijk mee te doen met de bijbelstudies, maar in feite heeft het nooit veel voor me bete-

kend. Maar toen ik die avond mijn Bijbel opende, leek het wel of ieder woord direct van de bladzijden op me af sprong. Toen ik de volgende dag thuiskwam, vertelde ik mijn vrouw wat er gebeurd was en vroeg haar om vergeving voor de manier waarop ik haar al die jaren behandeld had.

We begonnen aan ons huwelijk te werken. Onze relatie is heel bijzonder geworden doordat we samen bidden en onze ervaringen delen. Langzaamaan zijn we erachter gekomen dat onze relatie ook voor Jezus veel betekent. Hij wil dat we samen gelukkig zijn. We hebben moeilijke tijden moeten doormaken, maar we zijn daardoor dichter naar elkaar toe gegroeid. De laatste tijd was heerlijk. Ik kan nu eerlijk zeggen dat ik echt van mijn vrouw houd.

Eerst hadden we het zo druk met christelijke activiteiten dat we niet de nodige tijd namen om met onze kinderen over het christelijk geloof te praten. Mijn zoon Kelly was in het voetbalteam van zijn (Canadese) school gekomen toen hij in klas negen zat. Dat was niet gebruikelijk. Op een avond realiseerde ik me dat hij nogal laat was. Patricia sliep al toen ik op de deur hoorde kloppen. Het was Kelly, en ik rook alcohol. De volgende keer was hij er slechter aan toe. De ochtend daarop – het was zaterdag – zei ik tegen hem dat ik naar kantoor moest en dat ik wilde dat hij meeging. Ik nam de tijd om hem uit te leggen wat de alcohol mij en ons huwelijk aangedaan had en hoe het mijn leven verpest had. Hij zei dat hij wilde ophouden met drinken.

Op een FGBMFI-conventie een paar weken later in Saskatoon sprak een zekere Eric Hollands, een ex-gevangene. Toen de spreker aan het eind zei: „Iedereen die zijn leven aan Jezus Christus wil toewijden, kan nu naar voren komen,” stond mijn zoon op en ging naar voren. Direct na hem kwamen mijn beide dochters Kim en Tammy. Ons huis is sindsdien nooit meer hetzelfde geweest!

Kelly is nu 31 jaar oud en is advocaat in Calgary. Kim is getrouwd en woont slechts een paar honderd meter van ons vandaan. Tammy, onze jongste, is getrouwd met een dominee in Regina. Allemaal dienen ze Jezus, zelfs onze kleinkinderen praten altijd over de Heer.

Op een dag ging ik naar een vergadering en onderweg pikte ik een lifter op. Ik begon hem van Jezus te vertellen. Ik zette hem af en ging naar mijn vergadering. Op de terugweg zag ik hem daar weer staan. Ik pikte hem weer op en vroeg of hij had nagedacht over wat ik verteld had. Hij antwoordde: „Nee, ik ben te slecht.” Deze keer begon ik hem te vertellen hoe lief God hem had. Er kwamen tranen in zijn ogen en ik vroeg hem of hij Jezus in zijn leven wilde vragen. Hij zei: „Ja,” en we baden samen.

Toen ik 's avonds thuis kwam en het nieuws aanzette, hoorde ik dat die man uit een gevangenis ontsnapt was en als gevaarlijk werd beschouwd. Het werd me zo duidelijk hoe belangrijk het is dat we de gelegenheden waarnemen die God op ons pad brengt. Niet iedereen zal er op ingaan, maar wij weten nooit wanneer de woorden die wij spreken vrucht zullen gaan dragen en iemand zullen helpen – soms vele jaren later.

Gene Kimbley is directeur bosbouw voor het Cree-gebied in Montreal Lake, en hij is Nationaal Directeur van de FGBMFI voor Saskatchewan. Hij en zijn vrouw Patricia hebben drie kinderen en zes kleinkinderen.

Toch niet zo ver weg

**Jean-Louis Chamouton
Besançon, Frankrijk**

Toen ik op het seminarie zat, wilde ik God ontmoeten. Als het Zijn plan was, was ik bereid om priester te worden. Maar omdat ik niet vond wat ik zocht, concludeerde ik dat God heel ver weg was en niet in mij geïnteresseerd was. Dus keerde ik alle godsdienstige activiteiten de rug toe en richtte me op andere zaken.

Een boek getiteld *God bestaat, ik heb Hem ontmoet*, door André Frossard, trok mijn belangstelling toen ik 20 was. Ik zocht diezelfde ervaring en realiseerde me nu dat het mogelijk was. Toen ik in januari 1974 alleen aan het werk was, kreeg ik zo'n ervaring met God. Twee uur lang leek het wel of God tot mijn hart sprak, en ik werd overspoeld door blijdschap, vrede en liefde. Op dat moment veranderde mijn leven; ik keek anders tegen de toekomst aan.

Ik begreep vanzelf dat God mijn hemelse Vader is. Eindelijk werd het me duidelijk dat God eigenlijk helemaal niet ver weg was en dat Hij een persoonlijke relatie met mij wilde hebben, als ik me maar voor Hem wilde openstellen. Ten tweede realiseerde ik me dat ik niet meer bang hoefde te zijn voor de dood. Bij ons thuis werd veel over oorlogen gesproken (de wereldoorlogen, de Algerijn-

se oorlog en de Koude Oorlog) en de verwoesting die daar het gevolg van is. Daardoor had ik angst voor de dood gekregen. Ten derde wist ik dat Jezus vandaag nog steeds in onze wereld werkte – ik had erover gelezen, en nu ervoer ik het zelf. Vroeger, tijdens mijn priesterstudie, was me geleerd dat wonderen iets uit het verleden waren. Tot mijn verbazing kwam ook de Bijbel tot leven als ik erin las. Vroeger leek het net geschiedenis; nu was het God die rechtstreeks tot mij sprak.

Ik bad toen of God me wilde bevrijden van de sigaretten. De volgende dag had ik geen behoefte meer om te roken. Mijn eerste gedachte was: „Ja, wat wil je, het is zondag. Wacht maar tot je aan het werk bent, dan zien we wel verder.” Maar 's maandags op de zaak rookte ik nog steeds niet. Ik was vrij! Dat was niet de eerste keer dat ik geprobeerd had om op te houden met roken. Ik heb het ooit één dag volgehouden, maar deze keer

was het blijvend. Ik heb sindsdien nooit meer gerookt. Voor mij was dat een wonder!

Ik ontmoette twee mannen die me uitnodigden voor een charismatische groep, waar we er getuige van waren dat God zich met kracht manifesteerde. We baden voor enkele jongelui die aan drugs verslaafd waren, en we zagen een krachtige uitwerking. Ik besteedde heel veel tijd om in de Bijbel te lezen. Een hoofdstuk dat me bijzonder aansprak, was Johannes 10, waar Jezus uitlegt: „Mijn schapen horen mijn stem en een vreemde zullen ze niet volgen.” Als boerenzoon wist ik dat schapen niet erg intelligent zijn. Ik kwam dus tot de slotsom dat wanneer schapen in staat zijn om de stem van hun herder te onderscheiden, ik de stem van mijn „herder” zeker moet kunnen verstaan als Hij tot me spreekt.

Op een zeker moment voelde ik dat God tegen me zei dat in naar een bepaalde wat oudere man moest gaan. Het was al 10 uur 's avonds, maar ik ging toch. Tot mijn verbazing zat hij me daar op te wachten. Hij had blijkbaar gebeden dat God iemand zou sturen om hem te helpen.

Een andere keer zat ik in een bus en voelde dat God zei dat ik met een jong meisje moest praten. Het bleek dat ze op weg was naar een vriend die in de gevangenis zat. Ik kon haar bemoeiden. Later hoorde ik dat ze haar leven aan Jezus Christus had gegeven.

Ik las over het gezag dat we hebben als volgelingen van Jezus (Johannes 1:12–13). Ik worstelde er nog mee om dat te begrijpen, toen ik eens buiten liep te wandelen en zag dat iemand vanaf de derde verdieping naar me stond te kijken. Ik voelde dat God tegen me zei dat ik naar die man toe moest gaan om hem te vertellen dat God van hem hield. Ik zei dat ik zou gaan, maar het is er nooit van gekomen. Op een ochtend hoorde ik dat die man hun zoontje van negen onder een kussen heeft laten stikken terwijl hij sliep. Als ik God gehoorzaamd had, was dat misschien nooit gebeurd. Ik stelde me een politieagent voor die het verkeer stond te regelen. Als hij zijn hand ophief, dan stopten de auto's. Als hij wees dat ze door moesten rijden, dan deden ze dat. Als zomaar iemand

in gewone kleren daar zo zou staan, zou niemand zich er iets van aantrekken. Uiteindelijk begreep ik dat God ons Zijn gezag heeft gegeven, maar net als de politieagent die de wet en zijn superieuren moet gehoorzamen, moeten ook wij ons houden aan de Bijbel en de aanwijzingen van Gods Heilige Geest.

In 1986 nodigde een Zwitserse vriend, Jean-Marc Bigler, me uit voor een Nationale Conventie van de *Full Gospel Business Men's Fellowship International*, die in Parijs gehouden zou worden. Hij zei dat ik daar andere beroepsmensen zoals ik zou tegenkomen die ook Jezus wilden dienen.

Twee jaar later zei de Heer God duidelijk tegen me dat ik me bij die lekenorganisatie moest aansluiten. Ik wist dat als ik niet reageerde op wat Hij in mijn leven deed, Zijn zalving mij zou verlaten. Een van de mooie dingen in de FGBMFI is dat men er niet vroom is. Het zijn allemaal gewone mensen die God deel laten hebben in hun dagelijkse leven.

Mijn vrouw Agnès heeft een moeilijke jeugd gehad. Haar vader en haar broer overleden door een ongeluk toen zij twaalf was. Vervolgens had zij te kampen met allerlei soorten angst. We zochten in de Bijbel naar een antwoord, en we raakten ervan overtuigd dat dit niet van God kon zijn en dat we er in Jezus' naam tegen op moesten treden. Dat deden we, en ze werd bevrijd van deze neerslachtigheid. Ze heeft nu echte vrijheid gevonden in Jezus.

Drie jaar geleden werd ik aan één oog blind. Tien dagen later bad mijn vrouw ervoor en God herstelde dat oog volkomen. Het is Gods bedoeling dat man en vrouw voor – en met – elkaar bidden. Jezus doet vandaag nog steeds wonderen!

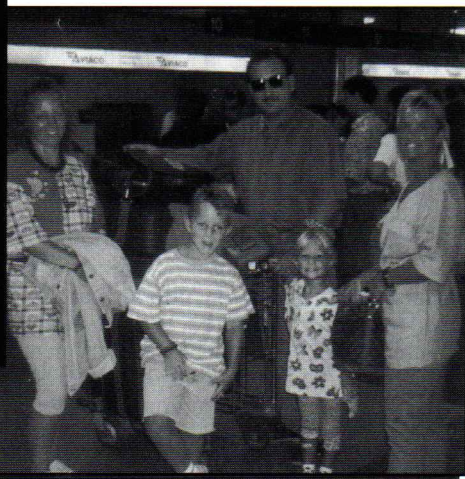
Jean-Louis Chamouton is testmedewerker voor spoorweglocomotieven. Hij is vice-voorzitter van de FGBMFI in Frankrijk. Jean-Louis en zijn vrouw Agnès hebben drie dochters: Claire, Line en Sandra.

Bestaat de duivel echt?

Als kind moest ik al niets van het geloof hebben. De familie van mijn vader ging wel naar de kerk, maar ze hadden overal kritiek op. In mijn vrije tijd zat ik veel in het café of op de voetbalclub. Ik raakte aan de drank. Toen mijn moeder aan een hersenbloeding overleed, werden de problemen nog groter. Ik ging ook drugs gebruiken.

**Arie Tempelman
Assen, Nederland**

Ik kwam op mijn 28ste in het ziekenhuis terecht: hartvergroting en nog wat kwalen. „Je bent bezig je lichaam te slopen,” zei de dokter. Als ik niet anders ging leven, zou ik het niet halen. Maar toch ging ik door. Verslaving is een macht die je niet loslaat. Vijf jaar later lag ik weer in het ziekenhuis. Toen ik er na vier weken weer uit kwam, nam ik me voor om nooit meer te drinken. Dat heb ik zeven maanden volgehouden.

Ik kwam wéér in het ziekenhuis. De dokter kwam en zei: „We voelen er weinig voor om je te behandelen, Tempelman. We hebben je gewaarschuwd, maar je bent er toch mee doorgegaan.” Daar schok ik wel even van. Maar toch probeerden ze het weer. Mijn maag werd uitgespoeld en ik kreeg voeding via een slang door de neus. In mijn wanhoop riep ik: „God, als U werkelijk bestaat, help me dan!” En het wonder gebeurde: na vier dagen was ik uit het ziekenhuis. En ik was voorgoed van de drank af.

Maar bekeren deed ik me nog niet. Ik ging gewoon door, ook met de drugs. Alleen met de drank was het afgelopen.

Toch was er iets veranderd. Als ik vroeger in een café zat en er kwam een Heillsoldaat binnen, dan gaf ik een tientje, maar de *Strijdkreet* mochten ze houden. Nu gaf ik óók een tientje, maar ik nam de *Strijdkreet* aan. En ik las hem ook nog. Langzaam kreeg ik belangstelling voor alles wat met God te maken had. Ik begon er allerlei boekjes over te lezen.

In die tijd ontmoette ik Jolanda in een disco. Ik werd tot over mijn oren verliefd, en we gingen vrijwel meteen samenwonen. De eerste paar maanden waren geweldig: smoorverliefd, een hoop geld, en we konden alles doen wat we

wilden. Maar al gauw begonnen de ruzies en de vechtpartijen. Op een avond was het zo erg dat zij wegliep.

Jolanda: Vroeger thuis deden we niet aan godsdienst of kerk. Ik leerde Arie kennen. We waren echte fuifnummers en gingen veel uit. Maar vrede gaf dat niet. Het gaf geen inhoud aan je leven. Daarbij kwam nog dat Arie en ik regelmatig ruzie hadden. In die tijd vroeg ik me vaak af of dat nou alles was wat het leven te bieden had. Kon je niet beter dood zijn?

Op een dag, na een flinke ruzie, ging ik naar het zolderkamertje en riep uit: „God, als U echt bestaat, laat het me dan maar eens zien!” Nou, dat heb ik geweten. Het was of de hel losbarstte! Niet door God, maar door wat anders. Maar dat begreep ik toen nog niet. Ik had vanaf mijn zestiende jaar veel aan occultisme gedaan: waarzeggerij, strijken, alternatieve geneeswijzen, noem maar op. Zonder het zelf te weten, was ik daardoor helemaal in de macht van demonen geraakt. En die begonnen zich te roeren toen ik daar op dat zolderkamertje God had aangeroepen.

Soms liep ik na een ruzie het huis uit, de straat op, zonder een bepaald doel. Ik wist niet eens waar ik liep. Op een keer was ik zomaar ergens op een stoep gaan zitten. Ik wist niet eens wie daar woonde. Later bleek dat een zekere Ton Gordeau te zijn. Hij was die dag niet thuis. Maar zoals ik later hoorde, kwam die dag wel steeds de gedachte bij hem op om naar huis te gaan. Hij begreep er niets van. Zou het soms een ingeving van God kunnen zijn (hij was een gelovig christen), of waren het zijn eigen gedachten? In elk geval ging hij naar huis, helemaal vanuit Brabant naar Rotterdam.

Daar zag hij mij op de stoep zitten. Hij had meteen door wat er aan de hand was. Hij had namelijk ervaring met het bevrijden van mensen uit de macht van demonen. Hij begon met me te praten, maar ik moest niets van die vreemde

man hebben. Ik stond op om naar huis te gaan, maar daar kwam Arie al aan om me te zoeken. Met zijn drieën zijn we toen naar ons huis gegaan. We hadden een heel gesprek met hem, maar we vonden dat hij zulke rare ideeën had dat hij maar beter weg kon gaan. Hij bleef echter wel contact met ons houden. Af en toe gooide hij eens een briefje of een boekje door de bus en soms belde hij ons op.

Arie: Er gebeurde iets eigenaardigs. In een drukke winkelstraat vond ik een tasje, waar een Engels bijbeltje in bleek te zitten. Wat moesten we dáár nu mee? Toen ik het weglegde, viel er een briefje uit met daarop het woord *exorcisme*. Dat woord kwam ons bekend voor. Daar had die meneer Gordeau het ook wel eens over gehad: duiveluitbanning. We werden nieuwsgierig en belden Gordeau weer op, ook al omdat het met Jolanda steeds slechter ging. Ik moest haar 's nachts soms vastbinden omdat ik bang was dat ze anders weer weg zou lopen.

In die tijd ging Jolanda eens naar een evangelische samenkomst. Ik ging mee, niet omdat het me wat interesseerde, maar omdat ik alles wel wilde doen als Jolanda maar genezen zou. Die avond gebeurde er iets totaal onverwachts. Ik zag een visioen van Jezus, die met Zijn armen wijd stond om mij te omarmen. De tranen liepen me over de wangen. Toen er een oproep gedaan werd dat iedereen die zijn leven aan Jezus wilde geven naar voren moest komen, reageerde ik direct. En ik meende het, met mijn hele hart!

Jolanda: Zijn bekering was radicaal. Op het gebied van het geloof wist hij van toeten noch blazen. Vroeger was hij drugsverslaafde en alcoholist geweest, en nu, in één klap, totaal veranderd! Zelf was ik al eerder tot overgave aan de Heer gekomen, op een bidstond bij mensen thuis. We zijn in die tijd ook officieel getrouwd.

Arie: Alle lectuur die ik te pakken kon krijgen over het evangelie, verslond ik,

vooral de Bijbel. In die tijd kreeg ik ook het boek *Demonen, eruit, in Jezus' Naam!* van dominee W. van Dam in handen. „Die man moeten we bellen” zei ik. Ik wilde alles wel doen, als Jolanda maar beter werd. Met zijn drieën, Jolanda, Ton Gordeau en ik, zijn we naar Van Dam gegaan. Gordeau heeft ons in die tijd begeleid, wat we heel erg gewaardeerd hebben.

We zaten daar met zijn vijven, Van Dam, zijn assistente en wij drieën. Het was heel erg zwaar. Jolanda ging als een bezetene tekeer. Twee uur lang zijn we met haar bezig geweest om haar van die demonen te bevrijden. Tenslotte zei Van Dam: „Nu moeten we stoppen. Het wordt veel te vermoeiend voor haar.” Maar helemaal vrij was ze nog niet. Thuis ging ze langzaam wat vooruit. In de gemeente waarbij we ons hadden aangesloten, werd er voortdurend voor haar gebeden, en ook met Ton Gordeau bleven we contact houden.

We hadden destijds regelmatig ruzie en vlogen elkaar soms zelfs aan. Op een keer kwam Jolanda zo ongelukkig terecht dat ze helemaal verlamd was. Ze kon zich helemaal niet meer bewegen. Ik was volkomen in paniek. De dokter bellen? Hoe moest ik uitleggen wat er gebeurd was? Ik besloot een kennis, Jongepier, te bellen, iemand die ook steeds met ons meegeleefd heeft. Toen hij mijn verhaal gehoord had, zei hij: „Leg de telefoon maar tegen haar oor, dan zal ik met haar bidden.”

Bidden was het eigenlijk niet eens. God gaf Jongepier de kracht om die demon die zich nog in haar bevond, uit te drijven. Via de telefoon sprak hij hem aan en gelastte hem in de naam van Jezus om haar lichaam te verlaten.

Jolanda: Nu was ik inderdaad helemaal vrij, maar ik was volkomen uitgeput. Het duurde meer dan een jaar voordat ik weer wat op krachten kwam. Maar het voornaamste was dat ik bevrijd was! We werden heel fijn opgevangen door die christelijke gemeente, en we onder-

vonden de nabijheid van de Heer op een bijzondere wijze, vooral wat gebedsverhoringen betreft.

Arie: En dan te bedenken dat we destijds een psychiater geraadpleegd hadden. Die zei dat Jolanda schizofreen was en hij wilde haar laten opnemen in een inrichting. Maar daar voelden we niets voor.

Wat die Gordeau in ons eerste gesprek allemaal vertelde, daar wilden we toen eigenlijk niets van geloven. Maar dat geval met dat tasje, dat we, wonderlijk genoeg, in een heel drukke winkelstraat hadden gevonden en waar die brochure over exorcisme in zat, vonden we zo merkwaardig dat we geen moeite meer hadden met wat Ton Gordeau gezegd had. Temeer daar we inmiddels allerlei spookverschijnselen hadden meemaakt. Kasten verschoven zo maar, er werd aan je haar getrokken zonder dat je iemand zag, stoelen vielen zo maar om. Maar dat is nu gelukkig allemaal verleden tijd.

We zijn in de loop der jaren erg betrokken geraakt bij christelijk werk. Jolanda en ik mogen nu in een christengemeente in Assen allebei helpen in het bedieningsteam. Ik geef ook regelmatig bijbelstudies en spreekbeurten. Jolanda is nauw betrokken bij het kinderwerk in de gemeente. Daarnaast ben ik comitédid van EuroSpirit en help mee om conferenties en campagnes te organiseren. Ook op de zaak probeer ik zo veel mogelijk het werk van Christus uit te dragen. Als het zo uitkomt, vertel ik ook vertegenwoordigers en klanten van Jezus.

Arie Tempelman heeft een eigen zaak op het gebied van projectinrichting en stoffering. Hij is lid van het FGBMFI-chapter Hoogeveen, waarvan hij een aantal jaren voorzitter is geweest. Hij is getrouwd met Jolanda en heeft drie kinderen: Angélique (19 jaar), Michaël (8 jaar) en Mascha (7 jaar).

INTERNATIONALE GEMEENSCHAP VAN VOLLE-EVANGELIEZAKENLIEDEN

Het tijdschrift STEM wordt elke twee maanden (de Nederlandstalige uitgave elke vier maanden) uitgegeven door de Full Gospel Business Men's Fellowship International (FGBMFI), een wereldwijde evangelische gemeenschap van christen-zakenlieden. Alle rechten voorbehouden.

Stichter: Demos Shakarian. *Internationaal voorzitter:* Richard Shakarian. *Europees vice-voorzitter:* James Winter. *Europees Kantoor:* Mechelsesteenweg 30, B-3000 Leuven, België; tel. (0032)(0)16-207944, fax (0032)(0)16-207931.

Hoofdredacteur „Stem” voor Europa: Blair Scott. *Productie-assistent:* Donato Anzalone. *Redacteur voor Nederland en Vlaanderen:* Huug Hahn; tel. (0031)(0)40-2536592, fax (0031)(0)40-2549629.

Nederland:

Nat. voorzitter: I. van der Zee
Secretariaat: H. Hahn, Braak 48, 5501 DK Veldhoven; tel. 040-2536592, fax 040-2549629
Admin. en distrib.: J. de Jong, Rubensstraat 22, 3351 JV Papendrecht; tel. 078-6152725
Bankrekening: Postbank 187344, t.n.v. FGBMFI Nederland, Papendrecht.

België:

Nat. voorzitter: Raoul Richez
Secretariaat: Koen Van Neste, Ieperstraat 38, B-8830 Hooglede; tel. 051-241435
Admin. en distrib.: Mechelsesteenweg 30, B-3000 Leuven; tel. 016-207944, fax 016-207931

Plaatselijke chapters in Nederland:

<i>chapter</i>	<i>elke</i>	<i>inlichtingen</i>	<i>telefoon</i>
Alkmaar	1e dinsdag	C. van Engelenhoven	0229-215573
Amersfoort	(tel. incl.)	R. van Ginkel	033-2459259
Amsterdam	(tel. incl.)	L. Hoksbergen	070-5116070
Deltachapter (Zeeland)	(tel. incl.)	H. Duynisveld	010-4422860
Drechtstreek	(tel. incl.)	H. Duynisveld	010-4422860
Eindhoven	1e maandag	H. van Dingstee	0499-472521
Groningen	3e maandag	J. Roffel	0594-212747
Den Haag	3e dinsdag	J. van Bijsterveld	070-3253184
Heerenveen	laatste maandag	D. de Leeuw	0515-414864
Hoogeveen	2e dinsdag	H. Schuinder	0528-271522
Naaldwijk	3e maandag	H. Duynisveld	010-4422860
Roermond	laatste maandag	Th. Bovend'Eerd	0475-486621
Rotterdam	laatste dinsdag	J. Hoogendoorn	0172-217527
Utrecht	(tel. incl.)	I. van der Zee	010-5924837
Zoetermeer	4e maandag	H. Dijkshoorn	015-3693634

Plaatselijke chapters in België:

<i>chapter</i>	<i>inlichtingen</i>	<i>telefoon</i>
Brussel (<i>Ned.-talig</i>)	Europese Kantoor	016-207944
Brussel (<i>Franstalig</i>)	H. Mutshipayi	02-6877041
Brussel (<i>Engelstalig</i>)	Carl Walker	02-3804954
Charleroi (<i>Franstalig</i>)	Jean Leroy	071-844925
Izegem (<i>Ned.-talig</i>)	Rik Van Neste	051-306983
Kortrijk (<i>Ned.-talig</i>)	Frans Van de Kerckhove	056-220020
Liège (<i>Franstalig</i>)	François Dechamps	087-338743
Limburg (<i>Ned.-talig</i>)	Louis Coppens	016-810095
Mons (<i>Franstalig</i>)	Michel Dupriez	067-333600
Mouscron (<i>Franstalig</i>)	Jacob Kalembe	056-840325
Namur (<i>Franstalig</i>)	Luc Lannoye	084-315547
Saint-Vith (<i>Duitstalig</i>)	Arno Bourgraff	00352 808128
Torhout (<i>Ned.-talig</i>)	Andre Hoornaert	050-213937

Zekerheid en hoop

Nadat ik vroeg was gepensioneerd, besloten mijn vrouw en ik om in het zuidwesten van Schotland te gaan wonen. De afgelopen twintig jaar hadden we de meeste van onze caravan-vakanties in dat prachtige gebied doorgebracht.

**John Goddard
Dumfriesshire, Schotland**

Hoewel ik in mijn jeugd regelmatig naar de kerk ging, ging ik later alleen nog maar bij bijzondere gelegenheden, zoals doop, bruiloften en begrafenissen.

In 1989 bleek dat mijn vrouw, Hazel, een kwaadaardige tumor had, en een paar dagen later werd ze opgenomen in het Queen Elisabeth Hospital in Gateshead, waar ze gespecialiseerd zijn in dit soort operaties.

De drie weken dat Hazel in het ziekenhuis lag, logeerde ik bij vrienden. Mijn vrouw was er absoluut zeker van dat God de handen van de Israëliische chirurg had geleid gedurende de operatie. Na de operatie was er geen andere behandeling meer nodig, zoals chemotherapie.

Na de operatie werden we overstroomd door de vele bezoeken, bloemen en vooral de vele gebeden die voor ons gedaan waren. Hazel vond het nodig om naar de ziekenhuiskapel te gaan om God te bedanken dat Hij haar veilig door de beproeving heen had geleid. De ziekenhuispredikant kwam haar bezoeken en regelde dat zij

zondagochtend de kerkdienst kon bijwonen. Ze werd tijdig naar beneden gereden, compleet met slangen, flessen en catheter.

Op de terugweg naar Schotland werd Hazel begeleid door een verpleegster, Lesley Robertson, die een toegewijd christen was. Hazel begon Lesley te vertellen hoe God haar veilig door de operatie had geleid. Lesley bracht ons in contact met de *Carlisle Christian Fellowship*. „Wat een rare mensen,” dachten we, „zij prijzen God zo opgewonden en enthousi-

ast!" Maar nog vreemder was het dat Hazel na een of twee bezoeken zelf ook mee begon te doen. Bij mij duurde dat tot ons vierde bezoek.

In juli, slechts vier maanden na Hazels operatie, werden we uitgenodigd voor een gebedsbijeenkomst bij iemand thuis. Daar ontvingen zowel Hazel als ik de Doop in de Heilige Geest. Ons leven veranderde spectaculair en onze blijdschap en vrede bleven. Jezus is de levende God en wij wisten dat Hij altijd bij ons zou zijn.

In september dat jaar nodigden John en Lesley Robertson ons uit voor een dinerbijeenkomst van de *Full Gospel Business Men's Fellowship International* (FGBMFI) in Carlisle. Daar ontmoetten we nog meer mensen die enthousiast waren over Jezus. Mijn vrouw en ik waren allebei erg onder de indruk van de liefde, vriendelijkheid en de kameraadschappelijkheid. Het duurde niet lang of ik werd lid van het chapter. In januari 1992 had ik het voorrecht om Frank Smith te helpen een nieuw FGBMFI-chapter op te zetten in Dumfries.

De vrijmetselarij speelde al een jaar of dertig een grote rol in mijn leven. Nadat mijn vrouw en ik ons leven aan Jezus Christus hadden gegeven en de Doop in de Heilige Geest hadden ontvangen, voelde ik me niet meer op mijn gemak in de vrijmetselaarsloge. Al gauw had ik geen belangstelling meer voor die rituelen. Nadat we enkele jaren gebeden hadden voor duidelijkheid in deze situatie, las ik het getuigenis van John Walker in het blad *Stem*, en God sprak duidelijk tot mijn hart dat ik me van de vrijmetselarij moest afkeren. De simpele waarheid is dat **de vrijmetselarij zijn leden werft onder vele religies en dat zij alle goden erkent. Er is slechts één ware God. Jezus zegt: „Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij.” (Johannes 14:6.)**

Ik schaam me er niet voor om te bekenen dat ik, toen ik deze eenvoudige woorden las, een half uur heb zitten snikken van vreugde. Toen ik dit woord van God had ontvangen, kon ik nauwelijks wachten om al mijn oorkondes en attributen van de vrijmetselarij te verbranden, ondanks het feit dat ze vele honderden pond waard waren.

Ik schreef brieven waarin ik me terugtrok van alle loges en graden waar toe behoord had. Op dat moment sloot ik de deur, maar God opende een andere, de FGBMFI. Dank je wel, John Walker, mede namens mijn vrouw, dat je door je getuigenis mijn ogen geopend hebt.

Er is geen twijfel mogelijk dat de Heer God in ons leven en in dat van ons gezin werkt. Ik zou alleen willen dat ik Jezus eerder in mijn leven had uitgenodigd. Niets gaat de vreugde te boven van een levende relatie met God!

Helaas is mijn vrouw in januari 1994 overleden. Als ik niet die persoonlijke relatie met Jezus had gehad, dan zou ik veel moeilijker aan haar dood hebben kunnen wennen. God geeft me nog steeds kracht om door te gaan, en ik weet dat Hij me overal helpt – ik hoef er maar om te vragen. ●

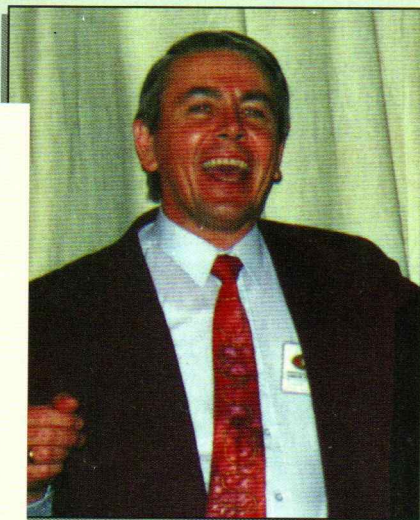
De Doop in de Heilige Geest

In enkele verhalen van dit tijdschrift is sprake van de Doop in de Heilige Geest. Dit is een Bijbelse ervaring die aan de volgelingen van Jezus Christus beloofd is. De bedoeling ervan is de ontvanger de kracht te geven Gods wil te doen. De Bijbel spreekt hier dikwijls over in het boek Handelingen. Voor meer informatie hierover kunt u contact opnemen met een Chapter van de FGBMFI (zie blz. 12).

Een crisis die de moeite waard was

Fritz Hunger
Cadolzburg, Duitsland

Ergens moeten ze toch een onderkomen hebben, die drugsverslaafden in hun negatieve scene, vooral als ze er echt mee willen stoppen. Daarom huurden we in samenwerking met de gemeente twee woningen, één voor jongens en één voor meisjes. Wij vertellen hen dat Jezus hen echt vrij kan maken. En omdat zij in hun enthousiasme tegen hun drugsvrienden zeggen: „Als je vrij wilt worden, kom dan bij Jezus!”, kwamen er steeds meer.

Op een dag kwam er een jonge man, helemaal kapot van de LSD, en reeds invalide. Ook hem namen we op in onze leefgemeenschap. Maar toen begon de ellende. Hij maakte ruzie met iedereen, totdat hij zich in een vlaag van woede of een nawerking van de LSD een bijl verschafte, deuren en vensters kapot sloeg en een chaos aanrichtte. Toen we dat zagen, moesten we zeggen: „Wij hebben je lief, maar vanwege de anderen moet je gaan.”

Bij de ene na de andere hulpverleningsgroep werd hij er uit gegooid. Tenslotte belandde hij in een psychiatrische kliniek. „Ik wil met Jezus leven!” riep

hij vertwijfeld. Hij werd opgesloten, maar sprong 's nachts uit het raam op de eerste verdieping. Huilend en onder de modder kwam hij bij ons. „Okay, je kunt vrij worden met Jezus' hulp,” zei ik. We baden en legden Jezus' liefde op hem. Hij ging vrijwillig terug naar de psychiatrische kliniek en was werkelijk vrij. Als we hem nu tegenkomen, omarmen we elkaar. Hij straalt. Iedereen had hem opgegeven, maar Jezus niet, en wij mochten deze kracht doorgeven. Maar dat is niet altijd zo geweest.

Mijn vrouw en ik komen allebei uit families die al drie generaties lang christen zijn. Mijn grootvader verkocht zelfs zijn laatste koe opdat er een kerk gebouwd kon worden. Maar bij mijn vader

en mijn oom veranderde er al iets. Vroom waren ze wel, maar iets klopte er niet, dat voelde ik al toen ik 12 was. Door de zondagsschool wist ik alles van het christelijk geloof af. Maar ik begreep ook dat het niet in mijn hart zat, het was niet mijn leven. Ik begreep dat ik een keuze voor Jezus moest maken, maar ik dacht dat ik eerst aan alle vrome voorwaarden moest voldoen. Zodoende bracht mijn beslissing op veertienjarige leeftijd niet wat ik ervan verwachtte. Het duurde nog 25 jaar totdat ik God werkelijk ervaar.

Intussen was ik druk bezig met allerlei christelijke activiteiten zoals kerkdiensten, koor, bijbelkringen, jeugdwerk, voorbereiding voor de zondagsschool, kerkeraad, lekevoorganger. Op mijn 21e trouwde ik. Ik richtte me niet alleen op kerkelijke activiteiten, maar ook op financieel succes. Ik maakte snel carrière. Op mijn 24ste had ik mijn meestersdiploma al. Ongeveer om de vijf jaar vond ik een betere baan. Uiteindelijk werd ik compagnon in een firma waarin ik me samen met een vriend inkocht.

Natuurlijk wilden we het bedrijf „christelijk” leiden. Natuurlijk zag mijn gezin er vroom en gelukkig uit. Als mijn vrouw en ik eens woorden hadden, dan spraken we soms dagen achtereen niet meer met elkaar. Mijn kinderen wilden begrijpelijkerwijs niet wat ik had, noch op geloofsgebied, noch zakelijk.

Wanneer we beurzen bezochten, ging ik 's avonds vaak met collega's mee naar striptease-tenten, op kosten van de zaak uiteraard. Ik kreeg problemen met pornografie, die ik zelfs aan mijn vrouw opdroeg.

Mijn godsbeeld was dienovereenkomstig. Deze God kun je niet vertrouwen. In een preek zei ik eens: „Waarın verschil ik van een vertegenwoordiger in stofzuigers? De vertegenwoordiger komt aan de deur in de volste overtuiging dat zijn stofzuigers de beste zijn. Mijn geloof is daarentegen maar een van de vele mogelijkheden. Die vertegen-

woordiger verkoopt, maar mijn aanbieding neemt niemand aan.”

Hoge bloeddruk

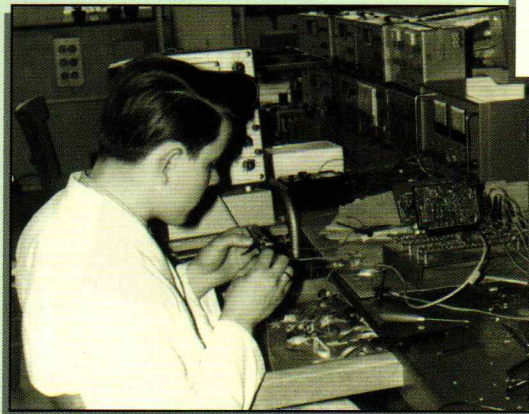
Op mijn 39ste kwam de crisis. Een Zwaab wordt pas op zijn veertigste verstandig, zeggen ze. Mijn vriend schafte zich een vriendin aan, onttrok veel geld aan de firma en ging een wereldreis maken. Behalve een paar vrome woorden had ik hem niets te bieden. Ik had zelf immers geen stevige geloofsgrond. Nu moest ik de firma alleen leiden, van de planning tot en met de verkoop, van het toiletpapier tot en met de vuilnisbak. Uiteraard vormde alle drukte een aanslag op mijn gezondheid: hoge bloeddruk, hartritme stoornissen en angsten. En de arts zei nog: „Ongeneeslijk. Je hele leven tabletten!”

Ik schreeuwde het uit om hulp. Onze predikant stelde voor dat ik me tot Jezus zou wenden. „Wat bedoel je, ik doe de hele tijd niet anders! Maar het helpt niet.” Ik begrijp mensen als ze zeggen: „Wat heb ik aan Jezus als mijn problemen niet opgelost worden?” Ook autogene training hielp niets. Hoe kun je je ook door zelfhypnose redden als je tot je nek in het moeras zit en alsmaar verder wegzakt?

Tijdens een skiweekend zei een jonge dominee tegen me: „Fritz, je moet de kracht bij God zoeken, in een leven samen met Jezus.” En hij gaf me een boek getiteld *Negen uur 's morgens* van de Lutherse predikant Dennis Bennett. En wat las ik: ook vandaag doet God nog wonderen. Ook nu grijpt God nog heel reëel in problemen in. Had ik in de kinderdiensten niet altijd verteld: „God handelt tegenwoordig niet meer zo direct”? Maar integendeel, „je hebt de kracht van de Heilige Geest nodig,” zei die dominee en hij gaf me een adres van de FGBMFI in Nürnberg.

Maar wat ik daar zag, was een schok voor me. Mensen die met de handen

**Links: Fritz, een aantal jaren geleden.
Onder: De familie Hunger nu.**

omhoog de Heer prezen, dat had ik in mijn kerk nog nooit gezien. Dat was ik niet gewend. Iedere keer als ik erheen ging, moest ik huilen. Ik schaamde me! Ik had de Bijbel gelezen en toch was het me helemaal ongaan dat dit soort dingen bij de eerste christenen heel gewoon waren. Maar de grootste ingreep in mijn leven moest nog komen.

Steeds weer hadden ze het over een „Doop in de Heilige Geest”, een ondergedompeld worden in de Geest van God, een doorslaggevende ervaring die je kracht geeft. Een ervaring die vaak gepaard gaat met de gave van een nieuwe manier van bidden. Stiekem, zonder dat mijn vrouw het merkte, ging ik naar de woning van de voorzitter van het FGBMFI-chapter in Nürnberg en vroeg hem: „Wil je misschien met me bidden voor die Doop in de Heilige Geest?” Het echtpaar bad met me, in die gebedstaal, en ze legden me zelfs de handen op – dat staat immers ook in de Bijbel –, maar er gebeurde helemaal niets. Ik had gelezen over overweldigende gevoelens, maar ik ervoer niets daarvan. Ik bleef er volkomen nuchter bij. Maar in de auto zei ik tegen mezelf: „In de Bijbel staat dat je het door gebed ontvangt. We hebben gebeden, en dus heb ik het ontvangen en dus probeer ik die taal gewoon.” Eerst waren het maar een stuk of drie klanken, maar er ontwikkelde zich een vloeiende taal, en mijn leven veranderde helemaal.

Kort daarna bezocht ik een studiedag over „Geestelijke vernieuwing in de gemeente.” Een Lutherse predikant stelde voor dat we onze zonden zouden belijden. „Hoezo,” dacht ik, „ik ben toch protestant? Katholieken biechten.” Maar toch deed ik het en mijn lijst werd steeds langer. Bij elk punt dat ik aan Jezus’ voeten legde, was ik verbaasd hoe vrij ik me voelde!

Mijn pornografieprobleem was vanaf dat moment ook verdwenen. Stap voor stap verbeterde ook ons huwelijk. Mijn prioriteiten werden geheel anders: eerst God, dan mijn vrouw, vervolgens het gezin, en dan de gemeente en mijn werk.

Een half jaar later belde ik een bedrijf op, werd meteen met de personeelschef doorverbonden en kreeg vier banen aangeboden. Nu doe ik precies hetzelfde als toen ik nog zelfstandig was, alleen hoeft ik nu niet meer aan toiletpapier en financiën te denken, en ik verdien net zoveel. God heeft onze gebeden echt verhoord en alles veranderd. Wat voor mij een onneembare berg problemen leek, heeft de Heilige Geest eenvoudig aan de kant geschoven.

Fritz Hunger is thans technisch projectmedewerker en calculator bij Siemens in Fürth. Hij en zijn vrouw Christel hebben drie kinderen en twee kleinkinderen. Fritz is ook Nationaal Directeur voor Noord-Beieren van de FGBMFI. Hij is medeoprichter en lid van het chapter Fürth.

Een kind gevonden

*Elden Chase, Havering,
Groot-Brittannië*

Zomer 1992 nam ik mijn vrouw Andree en ons tweejarig zontje Lewis mee naar Brighton, voor een weekend aan zee. Ik was ongeveer een jaar christen, en Andree iets korter.

Terwijl ik Andree in het hotel achterliet, van waaruit je over de promenade uitkeek, nam ik Lewis mee naar het strand. Daar trok een kunstenaar mijn aandacht. Hij was een olieverfschilderij aan het maken van Jezus aan het kruis, met allerlei tafereel er omheen van mensen die allerlei rampen meemaken ten gevolge van hun zonden. Terwijl ik met de schilder stond te praten, liet ik Lewis' handje los en had niet in de gaten dat hij wegliep. Er liep een andere man rond, maar daar lette ik verder niet op.

Opeens hoorde ik Andree vanuit het hotelraam schreeuwen: „Elden! Elden!” Toen ik opkeek, realiseerde ik me ineens dat Lewis al een heel eind verder langs de promenade was gelopen. Ik rende achter hem aan.

Andree vertelde later dat ze in de badkamer in het hotel zat toen ze ineens voelde dat God tegen haar zei: „Ga *nu* naar het raam en kijk waar je zoon is!” Als ze niet had gehoorzaamd, zou er waarschijnlijk een tragedie hebben plaatsgevonden.

Toen ik bij Lewis kwam, had die man zijn handje al losgelaten, in de war gebracht door het schreeuwen van Andree. Hij zei tegen mij: „Dit jongetje schijnt zijn vader kwijt te zijn.” Pas later herinnerde ik me dat ik hem al eerder had gezien. De politie vertelde later dat er hier in de buurt een paar bendes van pedofielen bezig waren. We danken en prijzen God voor zijn grote liefde, dat Hij ons gezin beschermd heeft. ●

U kunt dit geweldige boek over het ontstaan van de FGBMFI via uw plaatselijk chapter verkrijgen (zie blz. 12).

ALS U STEM WENST TE BESTELLEN

Als u *STEM* wenst te ontvangen voor uzelf of om aan anderen weg te geven, dan kunt u het tijdschrift bij uw afdeling bestellen. Indien u geen lid van de FGBMFI bent, schrijf dan a.u.b. naar een van deze adressen:

VOOR NEDERLAND:

Administratie FGBMFI Nederland
Jan de JONG, Rubensstraat 22,
3351 JV Papendrecht,
Tel: 078-6152725
Prijs per jaar: f 14,50.

VOOR BELGIE:

FGBMFI STEM
Mechelse Steenweg 30
B-3000 Leuven
016-207944
Prijs per jaar: BF 270

Beste lezer: Bij het lezen van de getuigenissen in dit nummer van Stem heeft u zich misschien afgevraagd of u ook God persoonlijk kunt leren kennen en vrede hebben in uw hart. Jezus zei, dat je om God, die Geest is, te kennen, opnieuw geboren moet worden in je menselijke geest. Om dit te laten gebeuren moet u:

1. Tegenover God erkennen dat u egoïstisch geleefd hebt en dat u, door Hem niet te eren als Heer van uw leven, gezondigd hebt en gescheiden bent van Hem. „Want allen hebben gezondigd en derven (missen) de heerlijkheid Gods” Romeinen 3:23.

2. Bekeer u door u tot God te wenden en vergeving te vragen voor uw zonden en vraag Hem u te helpen te leven zoals Hij dat wil. „Als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen” Lukas 13:3.

3. Geloof dat Jezus de Zoon van God is en dat Hij, toen Hij aan het kruis stierf, uw zonden op Zich heeft genomen, opdat u van God vergeving zou kunnen ontvangen. „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe” Johannes 3:16.

4. Belijd voor God dat u Jezus aanneemt als uw Verlosser en Heer van uw leven. „Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden” Rom 10:9.

Als u na zorgvuldig hierover nagedacht te hebben en de bijbelgedeelten voor uzelf nagelezen te hebben deze belangrijke stap wil nemen, bid dan het volgende hardop: „Heer, ik ben ervan overtuigd dat ik een zondaar ben en daarom op weg naar de ondergang. Ik geloof in mijn hart dat Jezus uw Zoon gestorven is voor alle zondaars, mij inbegrepen, en Zijn bloed vergoten heeft om mijn zonden af te wassen. Ik belijd dat Jezus de Verlosser en Heer van mijn leven is en dank U voor uw geschenk: het eeuwige leven. Ik vertrouw nu op U om mij te helpen zo te leven als U het wil.”

Vertrouw niet op uw gevoel als bewijs dat God u aangenomen heeft. Gevoelens kunnen veranderen, maar uw nieuwe relatie met God is gebaseerd op Zijn beloften in Rom.10:13. **Schaam u niet om anderen te vertellen over uw relatie met Jezus** (Mattheus 10:32). **Neem elke dag de tijd om te bidden en de Bijbel te lezen** (1 Petrus 2:2, Psalm 37:4).

Wanneer u deze belangrijkste van alle beslissingen genomen heeft, laat het ons dan alstublieft weten, zodat we u meer informatie kunnen toesturen. Vul de bon in en stuur deze naar ons op.

HET DRIEVOUDIG DOEL VAN DE INTERNATIONALE GEMEENSCHAP VAN VOLLE-EVANGELIE- ZAKENLIEDEN

1. Te getuigen van Gods aanwezigheid en kracht in de wereld van vandaag, door middel van de boodschap van het totale Evangelie voor de totale mens.

2. Overal ter wereld mannen de gelegenheid te bieden van hun ervaringen in Jezus Christus te getuigen en hen op te bouwen, zodat zij verfrist en vernieuwd naar hun eigen kerken terug kunnen gaan. De FGBMFI is n.l. zelf geen kerk of sekte en heeft derhalve ook geen voorgangers of priesters in dienst.

3. Een grotere mate van eenheid onder alle Christenen te bevorderen.

STEM

STEM NR. 963

Dit is een van de 27 talen van de Europese editie van het blad Stem, gepubliceerd door het Europese Kantoor van de FGBMFI, Mechelse Steenweg 30, B-3000 Leuven, België. Tel: (0032)(0)16-20.79.44 – Fax: (0032)(0)16-20.79.31.

Internet: 100444.1300@compuserve.com

Hoofdredacteur voor Europa: Blair Scott.
Productie-assistent: Donato Anzalone. **Lay-out:** CONVERTEX. **Andere hoofdredacteuren: V.S.:** Jerry Jensen. **Redacteur Nederland en Vlaanderen:** Huug Hahn, tel. (0031)040-2536592, fax (0031)040-2549629.

INTERNATIONALE GEMEENSCHAP VAN VOLLE-EVANGELIEZAKEN- LIEDEN

Mechelse Steenweg 30, B-3000 Leuven, België.

- Ik wil u meedelen dat ik heb besloten om Jezus Christus te volgen. Zend mij a.u.b. het boekje: „Nu u Christus hebt ontvangen”.
- Zend mij a.u.b. informatie over de FGBMFI.
- Zend mij a.u.b. nadere gegevens over het lidmaatschap van de FGBMFI.

NAAM & ADRES (in blokletters):

NR.963

Stormen

In de loop van ons leven worden we allemaal op onze eigen wijze met stormen geconfronteerd, hetzij zakelijk, hetzij op het gebied van gezondheid, of huwelijksproblemen kunnen het leven zo gespannen maken dat we het niet meer aan lijken te kunnen. Het is verbazingwekkend hoe financiële problemen of een opstandige tiener stormen door ons huis en ons leven kunnen laten waaien! Op zo'n moment is er nergens een opklaring te bekennen en er lijkt geen hoop meer te zijn. Toen Gene Kimbley heen en weer geschud werd in een helikopter tijdens een sneeuwstorm, ontdekte hij dat er een weg is om vrede in het hart te hebben midden in het dreigende gevaar...

Als u meer exemplaren van dit blad wilt bestellen voor uzelf of uw vrienden, kijkt u dan op blz. 18.

- *Toch niet zo ver weg*
- *Bestaat de duivel echt?*
- *Zekerheid en hoop*
- *Een crisis die de moeite waard was*
- *Een kind gevonden*

Internationale Gemeenschap van Volle-Evangeliezakenlieden

Voor nadere inlichtingen kunt u contact opnemen met bovenstaand adres. Laat dit tijdschrift niet rondslingeren ... Geef het aan een vriend!